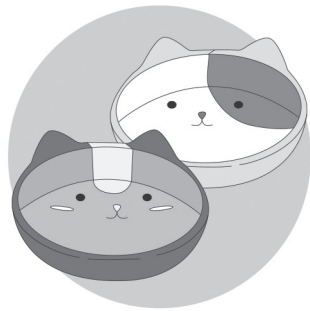

สามตัว
อยู่ในกำ
เดียวกัน (ได้)

Ailime13 เขียน Waraable ภาพ

แมวสามตัวอยู่ในถ้ำเดียวกัน (ก๊อโต้)

แมวมามตัวอยู่ในถ้ำเดียวกัน (ก๊อโต้)

Ailime13 เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2531-4

ภาพปก Waraable

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 309 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

Ailime13 กลับมาอีกครั้งพร้อมพสกสารพัดของกุกก็กามาเต็มกระเป่า ซึ่งเรียกได้ว่า 'แมวสามตัวอยู่ในถ้ำเดียวกัน (ก็ได้)' เล่มนี้เป็นผลงานที่แตกต่างจากเล่มอื่นๆ ของเธอ อย่าง 'Hide and Seek เล่น ซ่อน รัก' และ 'Cigarettes after Sex' แบบเหรียญคนละด้าน เลยละคะ เพราะความเซ็กซี่ที่ชวนเร้าใจเหล่านั้นจะหายไป แทนที่ด้วยความน่ารักสดใส ระดับแมกซ์ ที่สำคัญก็คือครั้งนี้เรามีผู้ช่วยตัวกลมขนฟูติดตามมาด้วยถึงสองตัวเลย นักอ่านท่านใดที่หัวใจมักจะเอนเอียงไปทางเจ้าแมวเอ๋ยแมวเหมียวเป็นพิเศษสงสัยจะต้องใจเหลวไม่เป็นรูปไปกับความน่ารักของ 'ขุนอิน' และ 'ขุนแผน' ในเล่มนี้แล้วละคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Vol. 1
Mommy's Kitten

ตอนที่ 1

ถ้าแมว

"มานานรียังวะ น้องเอ็งเอย..."

"เอ็งเอยพ่อง!"

ผมหันหน้าไปตวาดไ้ต้นเพื่อนสนิท ฝ่ายนั้นหัวเราะเอิ๊กอ๊ากก่อนจะนั่งลงบนม้านินอ่อนข้างกัน แม้จะถูกถลึงตามองดูๆ แต่อีกฝ่ายกลับไม่แคร์เลยสักนิด ตันยังคงอารมณ์ดีเหมือนคนที่ก็ถูกซาก่อนออกมาจากบ้านจนนำหมันได้

"ชื่อเอ็งเอยออกจะน่ารัก" ไ้เมษ เพื่อนอีกคนของผมที่เดินมาพร้อมกับตัน พูดสนับสนุนพร้อมกับทำตาเล็งตาน้อยใส่ผมตัวตวยตามองมันเป็นผู้ก่อการร้ายรายต่อไปก่อนจะแยกเขี้ยว

ครับ...ผมชื่อเอยไม่ใช่เอ็งเอยอะไรอย่างที่พวกมันเรียกกันทั้งนั้น ตอนนี้นำกำลังเรียนอยู่คณะศิลปกรรมศาสตร์ปีสาม ส่วนสองคนนี้เป็นเพื่อนสมัยมัธยมของผมเอง ชื่อตันกับเมษ ตันเรียนศิลปกรรมเหมือนผมครับ ส่วนเมษเรียนสถาปัตย์ เห็นได้ชัดว่าพวกเราสามคนมีเส้นบางๆ กันอยู่ระหว่างความเซอร์กับซกมก แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นครับ ผมยังมีเพื่อนอีกคนหนึ่ง รายนี้เพิ่งมารู้จักกัน ตอนงานกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์รับน้องใหม่ มันชื่อเวย์ เรียนอยู่คณะวิศวกรรมศาสตร์ แถมยังตายยากเพราะพอพูดถึงก็มาพอดี

"ไ้จ๊ะ น้องเอ็งเอย"

"กูบอกพวกมึงล้านรอบแล้วว่ากูชื่อเอย ส่วนเอ็งนะพี่สาวกู!" ผมบ่นอย่างอารมณ์เสีย ซึ่งพวกเพื่อนซี้ก็เอาแต่หัวเราะกันใหญ่ สนุกนักสะกับการล้อ

ชื่อเล่นกุกุเนี่ย เอ็งเอยน่ารักก็จริง แต่มันเข้ากับผู้ชายแมนๆ สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบ เซนติเมตรอย่างผมที่ไหน

"เอาน่าๆ พวกกุกุก็เรียกมึงอย่างนี้มาตั้งกี่ปีแล้ว ยังไม่ชินอีก"

"พ่าย" ผมด่า ปิดหนังสือในมือที่กำลังอ่านฆ่าเวลาระหว่างรอพวกมัน มากินข้าวเที่ยงด้วยกันดังปัง!

ตอนนี้เรากำลังอยู่ในช่วงสอบปลายภาคก่อนจะขึ้นปีสี่ และวันนี้ก็สอบ วันสุดท้าย ผมมีสอบรอบบ่าย ส่วนเมษกับเวย์สอบเสร็จช่วงเช้าไปแล้ว ผมถลิ่งตาใส่พวกมันทีละคนก่อนจะลุกไปซื้อข้าว รีบกินรีบเสริจรีบไปสอบ แล้วจะได้กลับไปนอน ไม่อยากจะบอกเลยว่าเมื่อคืนนี้เคลียร์งานขึ้นสุดท้ายส่ง จนถึงเช้าค่อยได้มาอ่านหนังสือสอบตอนบ่าย เจริญจริงๆ

"เออ...น้องเอ็งเอยก กุกุได้ข่าวว่าตอนนี้มึงกำลังหางานพิเศษทำอยู่หรอ"

ผมเงยหน้าขึ้นจากงานข้าวผัดปลาหมึก หลังจากซื้อข้าวกันเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็นั่งล้อมวงบนโต๊ะม้าหินอ่อนในโรงอาหารของคณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางในการนัดพบกันในวันนี้ ผมพยักหน้าเป็นคำตอบเพราะ ข้าวยังอยู่เต็มแก้ว

ผมกลืนข้าวลงคอตามด้วยน้ำเปล่าเย็นๆ ก่อนจะพูดต่อ "แต่งงานพิเศษ ที่นักศึกษาพอทำได้ค่าแรงถูกฉิบหาย"

เอาจริงๆ แล้วชีวิตผมก็ไม่ได้ยากจนขั้นแค้นอะไรขนาดนั้นหรอกครับ แต่ที่ต้องหางานพิเศษทำเป็นเพราะว่าปิดเทอมนี้ผมถูกพอกับแม่ทิ้งให้อยู่คนเดียว เนื่องจากว่าพี่สาวของผม เจ้าเอ็งที่ได้ดิบได้ดีมีผิวเป็นฝรั่งและย้ายไปอยู่ ออสเตรเลียเพิ่งคลอดลูก พอกับแม่ที่พอรู้ข้าวปุ้นก็จองตัวเครื่องบินไปช่วย ลูกสาวสุดที่รักเลี้ยงหลานปีบ ปล่อยให้ผมเจ็บอยู่คนเดียวเพราะกะว่าปิดเทอมนี้ จะไปนอนตีฟงอยู่บ้านที่เชียงใหม่สบายๆ สักหน่อย ดันนนได้รับข่าวร้าย จากนุกุทริว่าไม่ต้องกลับบ้านนะ พอกับแม่จะไปออสเตรเลีย เท่านั้นแหละครับ ผมเลยต้องอยู่ต่อช่วงซัมเมอร์ หางานพิเศษทำเพราะไม่อยากจะให้ชีวิตว่าง จนเกินไป ก็เล่นปิดเทอมใหญ่ตั้งเกือบสองเดือน แถมยังไม่ได้ลงเรียนซัมเมอร์ เหมือนคนอื่นๆ เพราะว่าเก็บไปหมดแล้ว จะให้นอนกินเงินพอกับแม่เฉยๆ

ก็รู้สึกไม่มีประโยชน์ยังงัยอยู่

"มึงไปคูที่ไหนมาบ้างแล้วละ" ไอ้เมษะถาม

"ก็พวกแมคฯ เอ็มเค เคเอฟซี แต่เอาจริงๆ นะกูไม่ค่อยชอบป็นหน้ายิ้มรับแขกคุยกับคนแปลกหน้าทั้งวันเท่าไร" ผมตอบ แล้วก็โดนไอ้เมษะตบกะโหลกเบาๆ ที่หนึ่งด้วยความรักใคร่

"จะหางานทำทั้งที่ยังเรื่องมากอยู่อีกนะมึง"

"ก็กูไม่ชอบอะ!" ผมโวยวายก่อนจะตักข้าวเข้าปาก อย่างหาวว่าเรื่องมากอย่างนั้นอย่างนี้เลยครับ บอกแล้วว่าอันที่จริงชีวิตผมไม่ได้ยากจนขั้นแค้นอะไร จะหางานพิเศษทำเป็นประสบการณ์ชีวิตทั้งที่เลยคิดว่าน่าจะเอาอะไรที่มันคุ้มค่าแรงกับความถนัดของเราหน่อย จะให้ไปป็นหน้ายิ้มแล้วถามว่ารับอะไรดีครับทั้งวัน กล้ามเนื้อบนใบหน้าคงค้างพอดี!

"แล้วมึงถามทำไมวะ" ผมถามเว่ย อีกฝ่ายมองหน้าผมก่อนจะยกไหล่

"ช่วงนี้กูเห็นพีที่เป็นญาติเขากำลังหาคนมาทำงานบ้านให้อยู่ เห็นว่าแม่บ้านคนเก่าต้องแก๊ใกล้คลอดแล้วเลยลาออก...ไม่รู้ว่ามีจะสนธิเปล่านั้น"

"ค่าแรงเท่าไร" ผมถามไม่จริงจังนัก ข้าวหมดจานแล้วก็ยกช้อนน้ำขึ้นดื่ม รุ่นนี้ไม่ใช่หลอดกันแล้วครับ

"อาทิตย์ละห้าพัน"

พรวด!

แค่กๆกๆ

"มึงว่าไงนะ" ผมรีบเซ็ดปาก ตาเหลือกมองเพื่อนสนิทที่ตักข้าวเข้าปากอย่างสบายใจ

"กูบอกอาทิตย์ละห้าพัน"

"เซ่ดดดดดด!" คราวนี้ไม่ใช่แค่ผมที่ตกใจ เชื่อเถอะว่าประโยคนั้นทำให้เพื่อนอีกสองคนตกใจตามไปด้วย เว่ยมองพวกผมอย่างเหยียดๆ ก่อนจะทำหน้าที่รังเกียจเมษะที่ยังอ้าปากค้าง

ด้วยความที่เว่ยเป็นคนบ้านรวยอยู่แล้ว รวยแบบไม่บันยะบันยัง แต่พวกผมก็ไม่คิดว่าความรายนั้นจะลามไปถึงญาติของมันด้วย บอกกูมานะว่าที่บ้านมึง

ทำงานให้กับองค์กรลับของอเมริกาอยู่ใช่ไหม ใครจะบ้ามาจ้างแม่บ้านอาทิตย์ละห้าพันวะ!

ผมรีบคำนวณค่าแรงขั้นต่ำสามร้อยบาทคุณหนึ่งสัปดาห์อยู่ในใจ ถึงจะตกเลขแต่ถ้าเป็นเรื่องเงินผมคิดไว้นะขอบอก สามร้อยคุณเจ็ดเท่ากับสองพันหนึ่งร้อยบาท เทียบกับเงินอาทิตย์ละห้าพันที่หารแล้วจะตกวันละเจ็ดร้อยบาท เอ๊ยยย เกือบครึ่งต่อครึ่งเลยนะ!

"ญาติมึงทำงานอะไรวะ"

"เป็นหมอ"

"อ่า..." ผมร้องคราง พอรู้มาบ้างว่ามันมีญาติเป็นหมอหลายคน ส่วนที่บ้านมันทำยาครับ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าจะแหวกสายการแพทย์มาเรียนวิศวะทำไม

แต่ก็ช่างไอ้เว่ยมันเถอะครับ...

ตอนนี้ผมกำลังตาวาว ถ้าเป็นในการ์ตูนแนวตาวาของผมคงจะเป็นรูป (\$__\$) ไปแล้ว รู้สึกว่ารองเท้าในก๊ิสเตฟานอันเป็นความไม่ฝันสูงสุดกำลังอยู่ไม่ไกลไม่ไกล ก็มลงมองคอนเวิร์สเพื่อนยากที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขเตะฝุ่นมาด้วยกันเกือบห้าปีแล้วรู้สึกเหมือนอยากจะร้องไห้

โฮฮฮฮฮ อาทิตย์ละห้าพันเชียวนะ!

"บอกพี่มึงเลย กูสมัคร!"

ผมตัดสินใจทันทีแบบไม่ต้องคิดอะไรมาก เงินห้าพันกับเรื่องงานบ้านนี้ผมถนัดครับ แม่สอนมาตั้งแต่เด็กแล้วว่าถึงจะเป็นผู้ชายแต่ก็ต้องทำงานบ้านเป็น เพราะฉะนั้นเรื่องกวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า ล้างจาน หรือแม้กระทั่งทำกับข้าวสำหรับนายอภิธรแล้วถือว่าเป็นเรื่องเล็กมากครับ!

อีกอย่าง เจ้าของบ้าน...ญาติของเว่ยเป็นหมอ คิดภาพลักษณะของหมอ ออกกันใช่ไหมครับ ชาว สะอาด เรียบร้อย ถึงจะเป็นผู้ชายแต่ก็คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงผมสักเท่าไร

"เอาจริง?" เว่ยถามย้ำ และผมก็พยักหน้าหงึกหงัก มึงเห็นตากูมั๊ยเว่ย มึงเห็นเม็ดเงินในตากูมั๊ย

"โอเค ไว้เดี๋ยวทบทวนออกฟีญให้แล้วกัน"

"ฮึ้ยยยยยะ! มึงน่ารักที่สุดเลยอะ ได้ยิวได้เงินค่าทำงานพิเศษแล้วจะเอามาเลี้ยงขนมมึงนะ"

ผมรำเริงกระดี๊กระด๊า เปิดหนังสืออ่านต่ออย่างอารมณ์ดีจนเพื่อนทั้งสามคน สายหัว แต่ ณ จุดนี้ไม่สนอะไรแล้วครับ แค่คิดว่าหกเดือนช่วงปิดเทอมจะมีเงินใช้อาภิตยยะห้าพันบาทก็ทำให้ผมมีความสุขโดยไม่รู้เลยว่าจะมีหายนะตามมา

เป็นหายนะที่หากว่ายย้อนเวลากลับไปได้...ผมจะไม่ขอเหยียบเท้าเข้าไปในบ้านของญาติไอ้เว่ยตลอดชีวิต!

"หลังนี้ปะวะ"

ผมพิมพ์หลังจากพาดตัวเองมายืนอยู่หน้าบ้านสไตล์โมเดิร์นที่มีอาณาเขตรอบบ้านเป็นสวนหย่อมและปลูกต้นอินทนิลในเขตรั้วบ้าน ผมยืนเกาะรั้วไม้ความสูงระดับเดียวกับหน้าอกเพื่อมองเข้าไปสำรวจ มีรถยนต์เมอร์เซเดส เบนซ์ รุ่นซีคลาสสีขาวจอดอยู่ในโรงรถหนึ่งคัน ข้างกันนั้นเป็น ภูเขาตีสีแดงมันปลาบ ส่วนตัวบ้านเป็นสีขาวตัดกับครีม ข้างๆ เป็นสระว่ายน้ำที่เต็มไปด้วยกลีบสีม่วงของดอกอินทนิลลอยละล่อง เป็นมุมพักผ่อนหย่อนใจเหมาะกับการนอนอ่านหนังสือ ผมผละออกมาจากประตูรั้วอีกครั้งแล้วมองป้ายที่ติดอยู่กับประตู

'อิริยะสทิติย์กุล 3'

นามสกุลเดียวกับเพื่อนสนิทของผมอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนตัวเลขที่ห้อยท้ายเป็นลำดับของหลานปู่ พี่คนนี้ของเว่ยน่าจะเป็นหลานคนที่สาม ส่วนมันเป็นหลานคนที่ห้า

ข้อมูลจากเว่ยที่ผมรู้มากก็คือ 'ฟีญ' เป็นคุณหมอมหามุ่รูปหล่ออายุ 27 ปี

ยังโสด แคมเจ้าชู้ตัวพอ ซึ่งไฉ่เรื่องเจ้าชู้นี้ก็ไม่รู้ว่าจะบอกผมทำไม พอเข้าที่ถาม เจ้าตัวก็เลยบอกเหตุผลว่าเมื่อผมไปทำความสะอาดแล้วเจอถุงยางอนามัยใช้แล้วในถังขยะเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่าสามชิ้นจะได้ไม่ต้องตกใจมาก

พี่ภู หรือคุณหมอรุธิช เป็นคุณหมอที่ป๊อปปูล่าร์ที่สุดในโรงพยาบาลศรีบ (เว่ยว่าจัน) พี่แกทำงานวันจันทร์ถึงศุกร์ และหยุดวันเสาร์อาทิตย์ ตรงนี้ผมก็ งงๆ ว่าหมออะไรมีวันหยุดเหมือนคนทั่วไป แล้วไม่ต้องเข้าเวรหรือวะ แต่ก็คิดว่าคงทำงานที่โรงพยาบาลเอกชนซึ่งเป็นกิจการของครอบครัว แล้วคงเส้นใหญ่พอตัวถึงมีวันหยุดเป็นของตัวเองได้

นอกจากนั้นก็...ไม่มีข้อมูลอะไรแล้วครับนอกจากเลขที่บ้าน เส้นทางที่ใช้ในการเดินทาง ซึ่งใช้เวลาจากหอผมมาถึงนี้ก็สามสิบนาทีพอดี ถือว่าไม่ไกลมาก

"เออวะ!"

ผมไม่เคยทำงานพิเศษมาก่อน ยอมรับว่าตื่นตื่นเหมือนกันตอนกดออก แล้วรอให้คนมาเปิดประตูให้

ใช้เวลาไม่ถึงห้านาที ผู้ชายตัวใหญ่สวมเสื้อกั๊กหลวมโพกอกวดกกล้ามเนื้อแน่นๆ กับผิวสีแทนและกางเกงบ็อกเซอร์ลายสก๊อตก็เดินมาเปิดประตูบ้านให้ผมอ้าปากค้างอย่างตกตะลึง ไม่ใช่เพราะความหล่อ แต่เป็นเพราะความสทูลบนไบบนหน้าคม หนวดเขี้ยวครีมี ผมยุ่งเหยิง และหน้ามันเหมือนคนเพิ่งตื่นนอนนั่นต่างหาก

คือเดี๋ยวะ...เป็นหมอเขาต้องสะอาดสะอาดอันผู้ดีไม่ใช่หรือะ แล้วทำไมพี่ภูถึงได้ต่างจากภาพลักษณ์ของหมอที่ผมคิดไว้ขนาดนี้

"มาทำอะไร" เสียงเข้มและทรงพลังทำผมสะดุ้ง สบตากับพี่แกแล้วก็พบว่าคนอะไรตาตุ่มว้ากกกกก เข้ากับคิ้วเข้มๆ ที่ตัวตึงเขย่งขึ้นไปเล็กน้อยและเคราหนๆ บนไบหน้านั้นอีก ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าเป็นหมอ ผมอาจจะคิดว่าพี่แกเป็นศิษย์เก่าคณะศิลปกรรมศาสตร์เพราะดูจากลักษณะแล้วใช่มาก ขอถามอีกที...พี่เป็นหมอจริงๆ หรือครับ

"เอ่อ พี่ภูใช่หมอครับ" ผมถามย้ำเพื่อความมั่นใจ เผื่อว่าคนที่มาเปิดประตูให้ อาจจะเป็นแฟนพี่ภู (?) อีกฝ่ายพยักหน้าก่อนจะยกมือปิดปากหาวจนผมรู้สึก

เหมือนจะวิ่งตามไปด้วย

"ผมเป็นเพื่อนของเวทย์ที่บอกว่าจะมาทำงานพิเศษบ้านพี่อะครับ" ผมบอก และเขาก็ทำหน้างักกักก่อนจะถึงบางอ้อ

"อ้อ...น้องเอ็งเอย"

เดี๋ยวก่อนนะ...

ผมขมวดคิ้วมองคนตรงหน้า แววดาคมกริบมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนจะยิ้มตาพราวระยับ เมื่อสักครู่นี้พี่ยังทำหน้าที่คุณอยู่เลยนะครับ แต่ตอนนี้ เห็นแล้วคุณไม้คนมือจริงๆ ให้ตาย

"เข้ามาก่อนสิ" พี่ยิ้มบอก ก่อนจะเปิดประตูรั้วให้

ผมมองรอยยิ้มของอีกฝ่าย เด่วว่าเขาคงกำลังคิดว่าชื่อเอ็งเอยไม่ได้ เข้ากับคนแมนๆ อย่างผม สูงร้อยเจ็ดสิบ ชาวไสสไตล์หนุ่มเนื้อหล่ออย่างนี้ ขออย่าอีกทีตรงนี้เลยแล้วกันนะครับว่าผมชื่อเอย ส่วนเอ็งนะ พี่สาวผมครับ

ผมเดินตามคนตัวโตเข้าไปในบ้าน ค่ะเนผ่านสายตาแล้วพี่ภูน่าจะสูง ไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบห้า เพราะเวทย์ก็ประมาณนี้แหละครับ ไม้รู้ว่าตระกูลหมอ เขาขีดแคลเซียมเข้ากระดูกให้ลูกให้หลานตั้งแต่เด็กๆ เลยรีเปล่าถึงได้โตเอา โตเอา ในขณะที่ส่วนสูงผมนั้นหยุดการเจริญเติบโตมาตั้งอยู่ชั้น ม.5 แล้วละครับ แต่ผมก็ภูมิใจกับมันนะ

"แน่ใจแล้วใช่ไหมว่าจะทำงานที่นี่"

คำถามนั้นทำให้ผมละลายตาจากลำคอบนาคและผิวสีแทนละเอียด พี่ภูหันมาสบตา ก่อนจะเปิดประตูบ้าน แววดาพราวระยับเหมือนกับตัวร้ายในหนัง ทำให้ผมรู้สึกอะใจกับอะไรวางอย่าง หน้าผมตอนนี้คงจะตลกดีอีกคนถึงได้หัวเราะออกมาอย่างขบขัน

"ก็ไม่ได้มีอะไรหนักหนาขนาดนั้นหรอก"

ครับ...ไม่มีอะไรหนักหนาขนาดนั้น แต่ก็ทำเอาผมกวาดตามองไปรอบๆ อย่างตกตะลึง!

ถ้าเทียบกับผมที่เรียกว่ารังหนูแล้ว บ้านหลังนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับถ้ำหนูเลยครับ หล้าปู่ปุ่นในสวนถูกตัดเรียบร้อยเท่ากันทุกเส้นไม้ได้บ่งบอกถึง

สภาพภายในบ้านที่รกรกหาประลัยขนาดนี้ได้เลย ทั้งล้างทั้งล้างอะไรต่อมิอะไร ของเล่นกระจายเกลื่อนกลาด กองหนังสือล้นออกมาถึงหน้าทีวี ขวดน้ำแก้วน้ำวางอยู่ไม่เป็นที่ เห็นแล้วอยากจะถามเพื่อความมั่นใจอีกสักที พี่เป็นหมอนั่นหรือครับ!

"โทษทีนะ ช่วงนี้ยุ่งๆ แม่บ้านก็ลาออกไปได้เดือนหนึ่งแล้วเลยไม่ได้ทำความสะอาด"

ถามจริงว่าใช้ชีวิตอยู่กับไรฝุ่นพวกนี้ได้ยังไงครับพี่หมอน

"เห็นเว่ยบอกว่าน้องเอียงเอียงถนัดงานบ้าน"

"เรียกเอียงเอียงๆ ก็ได้พี่ ผมชื่อเอียง ไม่ใช่เอียงเอียง อย่าไปฟังไอ้เว่ยมันมาก"

ผมตอบแล้วบิดฝุ่นออกจากปลายจมูก

"โอเค...น้องเอียงเอียงๆ"

"..."

อันนี้เรียกกวาดตีนอยู่รีเปล่าอะครับ

ผมตวัดตามองคนตัวโตที่หัวเราะปากกว้างอวดฟันขาว ท่าทางขี้เล่น ขี้หยอกไม่เข้ากับภาพลักษณ์ดูเหมือนหมานั่นเลยสักนิด แต่เพิ่งสังเกตนะครับ ว่าเวลาที่เขายิ้มแล้วดูดี หล่อมาก ภูเข้าใจแล้วเพื่อนเว่ยว่าทำไมพี่มึงถึงฮอต

"พี่ล้อเล่นๆ จะได้สนิทกันไง"

"ครับ..." ตอบไปงั้นแหละ เห็นแววความน่าปวดหัวมาแต่ไกล

ผมกวาดตามองรอบบ้านอีกครั้ง สะดุดตากับกองของเล่นนิดหน่อย สงสัยว่าพี่ภูมีลูกแล้วหรือ ไหนว่าโสดไง แต่ก็ไม่ได้ถามออกไปเพราะกำลังคำนวณอยู่ในใจว่าเงินห้าพันบาทต่อหนึ่งสัปดาห์จะคุ้มค่ากับการแปรสภาพจากถ้ำหนูให้กลายเป็นบ้านคนบ้างหรือเปล่า

"ทำงานบ้านพี่ก็ทั่วๆ ไปแหละ กวาดบ้านถูบ้าน ทำความสะอาด ล้างจาน"

ผมพยักหน้าก่อนชายหนุ่มจะพูดต่อ

"ว่าแต่เอียงทำกับข้าวเป็นด้วยใช่ไหม เห็นเว่ยมันโฆษณา"

"พอได้พี่ แต่ไม่รู้จะถูกปากหรือเปล่านะ"

คนฟังหัวเราะจนตาหยี "พี่ลีนจะเข้ กินได้หมดแหละ"

...หมายความว่าไงวะ

ผมขมวดคิ้ว

"ทำข้าวเย็นไว้ให้พี่ด้วย แล้วเดี๋ยวจะเพิ่มเงินให้"

"ได้ครับ ไม่มีปัญหา" ได้เงินผมก็เอาหมดแหละ

"วันทำงานหยุดวันอาทิตย์ เริ่มตั้งแต่สิบโมงเช้าหรือสิบเอ็ดโมงเช้าก็ได้ ส่วนเลิกงานก็หกโมงเย็น แต่ถ้าเออมีธุระ จะมาช้าหรือมาไม่ได้ก็ให้บอกพี่ก่อน แล้วยกกัน"

โอเค...ฟังแล้วก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรมาก คนตรงหน้าดูไม่ค่อยไขว่ไขว่ ใช้งานผมจนเกินไบนัก

"แล้วก็..." แต่ประโยคนั้นก็ทำให้ผมหยุดความคิดในหัวของตัวเอง มองใบหน้าครีမ်เคราที่หันมาสบตาก่อนจะยิ้มให้

"ค่าจ้างห้าพันบาทนี่รวมถึงจะให้ช่วยพี่เลี้ยงลูกด้วยนะ"

"ฮะ?" ผมเลิกคิ้ว ทำหน้างงเหมือนหมาเดินชนชอกตึก มีลูกแล้ว!? พี่กูมีลูกแล้ว!? เฮ้ย!?

ผมทำหน้าเหวอ แต่พี่กูกลับกวาดตามองไปรอบๆ เหมือนจะมองหาอะไรสักอย่าง หลังจากนั้นไม่นานผมก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงกระพรวนดังมาจากชั้นสองของบ้าน แวบแรกก็นึกว่าตัวเองหูผาด แต่กลางสังหรณ์ก็ทำให้ผมเหลือกตามองคนตรงหน้าอย่างตื่นตะลึงเพราะเสียงกระพรวนที่ว่าดังชัดขึ้น เหมือนมันกำลังเข้ามาใกล้

RRRrrrrrr

เสียงโทรศัพท์ของผมดังอยู่ในกระเป๋ากางเกง พร้อมกับนั้นวัตถุทรงกลมๆ ใหญ่ๆ สีเทาเข้มกับสีขาวย่นลึบก็วิ่งลงมาจากบันได ผมตกตะลึงอ้าปากเหมือนเห็นชอมบี้ในเรื่อง The Walking Dead มายืนอยู่ตรงหน้าหลังจากเห็นชัดเต็มตาว่าวัตถุกลมๆ ใหญ่ๆ ที่ว่านั่นนะ...มัน! คือ! แมว!!!

ให้ตายเถอะ...อยากจะกรี๊ดร้องเป็นภาษาอังกฤษี

ไอ้เหี้ยยยยยยยย แมววววววว!!!!!!

"ว๊ากกกกก!"

ผมร้องเสียงหลงแล้วถอยจนหลังชนประตูตั้งโครมเมื่อชัดเจนแล้วว่า สิ่งมีชีวิตลักษณะเป็นก้อน ขนยาว และมีสี่ขาคือแมว วิญญาณนั้นเหวี่ยงเม็ดยัดเข้าช่องที่มุดออกมาตามหน้าผาก สายตามองสัตว์สี่ขาหน้าขนที่ไม่ได้มีเพียงแค่หนึ่ง แต่มาพร้อมกันถึงสอง! แถมยังจ้องผมด้วยดวงตาสีเหลืองอำพันคล้ายกับ จะถามว่า *อันนี้ใครหรือ*

พ่อครับแม่ครับ...ผมเกลียดแมว

ไอ้สัตว์เอย! ทำไมไม่บอกก่อนว่าบ้านพี่มีแมววะ!!!

"อ้อ...นี่ขุนแผน" พี่ภูเหมือนจะไม่รับรู้เลยสักนิดว่าตอนนี้ผมถอนกำลัง มายืนตัวสั่นติดประตูเตรียมจะชิงหนีได้ทุกเมื่อ "ส่วนตัวนี่ขุนอิน"

พี่ตั้งชื่อลูกได้ครีเอทีฟมากเลยนะครับ แต่ใช่ประเด็นที่ไหนล่ะ?

ผมมองพี่ภูผายมือไปหาไอ้ตัวสี่ขาขี้ม ตัวเล็กกว่าขุนแผนลงมา นิดหน่อย แต่สำหรับผมแล้วมันก็ยิ่งยักษ์มากอยู่ดี

"เฮ้ยๆๆ ออย่าเข้ามาใกล้ล่ะ!" ผมหลับตาปี๋ ถอดขานี้สองแมวที่เดิน เข้ามาสำรวจ

มีงขวยกลัวภูเหมือนอย่างที่ภูกลัวมีงน้อยก็ได้นะ ไอ้เหยยยยย! ออย่ามา เกาะขาภู!!!

เมี้ยววว

"ดูมันจะชอบเอยนะ"

"ฮึก...!" ผมสะดุ้ง รู้สึกเหมือนอยากจะร้องไห้ ไม่ต้องมาชอบผมก็ได้ เพราะผมไม่ชอบแมว!!!

ผมมองเจ้าของบ้านที่กำลังหัวเราะอารมณ์ดี ความหวาดกลัวคงฉายชัด อยู่บนใบหน้า ส่วนสองแมวก็นั่งสำรวจผมอยู่ไม่เลิก เสียงโทรศัพท์ในกระเป๋าผม ก็ยังดังอยู่อย่างนั้น คนตรงหน้าก็เลยทำท่าบอกรับโทรศัพท์ก่อนจะกวักมือ เรียกแมวของตัวเองกลับไปอุ้มไว้ข้างละตัว

"ฮะ...ฮัลโหล" ผมยังรู้สึกช็อก ตามองแมวในอ้อมกอดของพี่ภูอย่าง หวาดระแวง สะดุ้งตอนมันอำปากหา เบียดตัวเองแนบกับประตูจนแทบจะ ได้เสียดกันอยู่รวมร้อ

[น้องเจียงเคยถึงบ้านพี่ภูหรือยัง]

คนโทรมาคือเพื่อนสนิทที่ช่วยแนะนำงานนี้ให้ น้ำเสียงห่วงใยอย่างเห็นได้ชัด [คือ...ภูเพิ่งนึกได้ว่าภูลืมบอกอะไรมั้งวะ]

ลืมบอกอะไรครับ ได้โปรดเมตตาด้วยการบอกผมว่าพี่ภูไม่ได้เลี้ยงแมวไว้อีกห้าตัวจะขอบคุณมาก!

[พี่ภูเป็นหมอ แต่ภูลืมบอกมั้งว่าเป็นหมอหมา]

"หมอหมา?" ผมทวนคำ เงยหน้าจากแมวขึ้นไปมองเจ้าของที่ยืนอยู่ตรงหน้า

[เออ หมอหมา หมอแมว หมอกระต่าย มั้งรู้จักใช้ปะ สัตวแพทย์อะ]

อ่าฮะ!

[แล้วก็อีกอย่าง]

"อะ...อะไร" ผมเสียงสั้น มองแมวในอ้อมแขนพี่ภูด้วยความหวาดระแวง อีกครั้งก่อนจะกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่

[พี่ภูเลี้ยงแมวไว้ที่บ้านสองตัววะ]

ทำไมมึงไม่บอกตอนแมวสองตัวนี้ฆาตกรรมภูในบ้านไปแล้วล่ะ!

พ่ายยยยยยย!!!

"เหี้ยเอ๊ย!!!!" ผมด่ามันก่อนจะกดตัดสาย ได้ยินเสียงไอเวียดังแว่วมาว่าแมวไม่ใช่เหี้ย แต่ผมไม่สนใจแล้วครับ จะแมวจะเหี้ยมันก็เหี้ยเหมือนกันนั่นแหละ!

ผมสูดลมหายใจเข้าปอดลึก กำโทรศัพท์ในมือแน่นเหมือนเป็นเครื่องมือช่วยยึดเหนี่ยวจิตใจ ห้าพันก็ห้าพันเหอะ แต่ผมอยู่ร่วมกับแมวไม่ได้จริงๆ เพราะมีปมมาจากวัยเด็ก เคยเอาอาหารให้แมวจรจัดแถวบ้านกินแล้วไปดิ่งทางเล่นตอนมันกินข้าว ผลคือถูกแมวกัดจนร้องไห้จ้า ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเลยเกลียดแมวมาจนถึงทุกวันนี้

"พี่ภู..." ผมเรียกคนตรงหน้า สัตวแพทย์หนุ่มเลิกคิ้วขึ้นถามว่ามีอะไร "ผมว่าผมคงทำงานให้พี่ไม่ได้แล้วล่ะ"

"....."

พูดจบคิ้วเข้มก็ขมวดเข้าหากันทันที ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าเวลาพี่ภู

ยิ้มหล่อมมาก แต่ก็ดูน่ากลัวมากเหมือนกันตอนคุณพี่ท่านมองหน้าผมด้วยแววตาที่อ่านอารมณ์ไม่ออก อย่าทำแบบนี้ดิอะ...ผมเริ่มกลัวพี่พอกับแมวแล้วนะ

"ทำไม" น้ำเสียงก็ข้างเย็นเยือก ร้องรอยของความขี้เล่นเมื่อสักครู่หายไปในแวบแล้วก็ไม่รู้

ผมกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก มองหน้าแมวก่อนจะสบตา กับเจ้าของ "ผมไม่ค่อยชอบแมว...เท่าไร"

คือที่ขมวดหากันเมื่อสักครู่ค่อยๆ คลายออก พี่ภูทำหน้าที่ประหลาดใจก้มมองสองแมวในอ้อมแขนของตัวเองแล้วทำหน้าที่เหมือนกับว่าแมวมันไม่ดีตรงไหน ครับ...ก็ไม่ดีตรงที่มันเป็นแมวไง แต่ถ้าพี่เลี้ยงตัวห่วยผมอาจจะช่วยป้อนนมให้ด้วยเลยก็ได้นะ

เมี้ยวววว

"ช่วยไม่ได้สินะ" เหมือนจะยอมเข้าใจง่ายๆ จนน่าประหลาดใจ พี่ภูถอนหายใจก่อนจะปล่อยแม่วางบนพื้น เฮ้ย! เดี่ยวมันก็เดินมาพันขาอีก พี่ช่วยอุ้มไว้เหมือนเดิมได้ไหมครับ!

"แต่ถ้าน้องเองไม่อยากรับทำงานแล้ว ต้องชดเชยค่าเสียเวลาให้พี่นะครับ"

"หา?" ผมตาโต มองรอยยิ้มมุมปากเหมือนตัวโกงในหนังของคนตรงหน้า

"จริงๆ แล้วเพราะเห็นว่าเป็นเพื่อนของเวย์ พี่ก็เลยปฏิเสธคนที่มาสมัครทำงานนี้ไปหมดเลย"

"....."

"ถ้าเอาไม่เอาแล้ว ก็ช่วยจ่ายค่าเสียเวลาหาแม่บ้านใหม่ให้พี่ด้วยนะครับ ไม่येอะมากหรอก แค่อสองเท่าของเงินห้าพัน เป็นหมื่นหนึ่งเท่านั้นเอง"

"เฮ้ยยย!!!" ผมร้องออกมาจริงๆ นะ แต่คนตรงหน้ากลับยิ้มหวานเหมือนเพิ่งพูดถึงเงินห้าบาทสิบบาท นี่มันเป็นรอยยิ้มของปีศาจชัดๆ หายนะ มาเยือนแล้วไง!!!

"ว่าไง"

เสียงทும்ไม่ได้ข่มขู่ แต่มันทรงพลังแบบที่ฟังแล้วรู้สึกเข้าอ้อน ผม

กลิ่นน้ำลายขณะมองใบหน้าเหย้มเกวียมของชายหนุ่มที่กล้าพูดเสียดซูดเนื้อ
กับนักศึกษาตัวเล็กๆ ได้อย่างเลือดเย็น แถมพร้อมจะให้ลูกสมุนทั้งสองตัว
พุ่งเข้ามาขย้ำผมได้ทุกเมื่อหากคิดจะก้าวออกไปโดยที่ยังไม่ได้ซดใช้ค่าเสียหาย
ให้พี่แกเลยสักบาท

ผมได้แต่ยืนกักริมฝีปาก มองแมวที่เดินคลอเคลียไม่ห่างหมอกุ และ
มองหน้าหมอกุในขณะที่กำลังประมวลสถานการณ์ตรงหน้า...

แมวสองตัวกับเงินที่จะได้ห้าพันบาทต่อหนึ่งสัปดาห์

กับแมวสองตัวและเงินที่ต้องเสียไปหนึ่งหมื่นบาทภายในวันสองวันนี้
ซึ่งตอนนี้ผมยังไม่มีสักบาท จะเอาที่ไหนมาใช้ ให้โทรไปขอพ่อกับแม่ก็ไม่ใช
ดีไม่ดีโดนด่าซ้ำอีก ฉิบหายพอกัน

นี่สินะคือผลของความโลภ...

ผมเพิ่งจะซาบซึ้งเอากันวันนี้แหละว่าคนโลภมักจะไม่ได้อะไรเลย...

"ตัดสินใจได้ยัง" พี่ภูเลิกคิ้วข้างเดียวถาม เพิ่มความกดดันขึ้นอีก
ในระดับสิบ แต่พี่เพิ่งจะให้เวลาผมได้ไม่ถึงห้านาทีเลยนะครับ แก่ลิ่งกันซัดๆ
นี่หว่า

ผมขบปากขมวดคิ้วจ้องตากับคนที่ยิ้มมองมาอย่างทำทนาย เอวอะ!
ตายเป็นตาย แค่แมวสองตัว วางยาเบื่อตายก็จบ!

"งั้น...ผมทำงานนี้ต่อก็ได้" พูดย่อกัดฟันไป แต่คนตรงหน้ากลับยิ้มพอใจ
ใบหน้าคมดุกลับมาอารมณ์ดีชี้เล่นเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ให้ตายเถอะ
พี่นี่มันแมวเก่าทางซัดๆ!!!

"แน่ใจ?" ยังจะมาถามย้าอีก รู้ชะว่ากำลังสนุก!

"แน่ใจ...ครับ" ผมตอบเสียงลอดโรฟัน

"โอเค...งั้นก็ตกลงตามนี้" พี่ภูยิ้มหวาน แต่เป็นรอยยิ้มที่โหดเหย้มอำมหิต
ที่สุดในความรู้สึกของผม "พี่ให้เอยกกลับไปทำใจก่อนแล้วกัน แล้วค่อยมา
เริ่มงานวันจันทร์หน้า"

"....."

"ขุนแผนกับขุนอินไม่ชนหรอก ถ้าได้กินอิมก็ไม่มีวอแวแล้ว"

"ครับ" ผมพยักหน้าอย่างยอมรับในโชคชะตาในใจได้แต่คิดว่าฝากไว้ก่อน
เถอะนะ

ถ้ารอดชีวิตจากแมวสองตัวนี้ไปได้ผมจะเอาคืนบ้าง! ที่ใครที่มันนะพี่กู!!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625314.html>